

[Finansministeren.]

opgiver skalaindkomsten efter det nye system, idet der jo her er et bundfradrag på 10.000 kr., sådan at når hr. Poul Møller taler om en skalaindkomst på 30.000 kr., er det i virkeligheden det, vi i dag kalder for en skalaindkomst på 40.000 kr. Dertil kommer så de fradrag, som folk kan foretage på selvangivelsen, sådan at det, som hr. Poul Møller taler om, vel snarere svarer til en indtægt på, skal vi sige 46.000-47.000 kr. Det, jeg talte om, var altså en indtægt på, med de 30 pct., 30.000 kr., men med et bundfradrag på 10.000 kr.

Vivike: Jeg har en ubetinget agtelse for de kammerater i socialistisk folkeparti, som vil holde den røde fane højt. Jeg mener, den skal holdes højt, men jeg mener også, at den røde fane skal køres fremad, og for at man kan gøre det, behøver man magt. Så behøver man magt, og magt vil sige indflydelse i et dansk parlament, det vil sige et flertal for dem, der følges under den røde fane i dette folketing.

Kronen er, enten jeg synes om det eller ej, nedskåret, og så skal problemerne klares, og nu står vi over for et valg, et bittert valg imellem, om arbejderne skal miste en dyrtidsportion, eller — måske — om de skal miste det flertal i folketinget, som trods alt fylker sig under den røde fane.

For mig er spørgsmålet: hvad er dyrest for arbejderne i Danmark? Der er, det skal jeg indrømme, grænser for min tillid til flertallet, til samarbejdet, grænser for min tillid til socialdemokratiet, men

„ej skal man slukke den rygende tande, ej heller knække det knuste rør.“

Jeg har tålmodighed, jeg er hårdet. Jeg tror, at vi kan få noget ud af dette flertal. Der skal slæbes for det, det ved jeg; men jeg vil hellere have, at det bevares, selv om dyrtidsportionen går sig en tur — for det gør den jo simpelt hen — end jeg vil løbe risikoen for ved et valg at få et borgerligt flertal. Den risiko er der. Og hvis det sker, vil regningerne blive skrevet ud, og de bliver ikke sendt til aktionærerne, ikke til arbejdsgiverne, ikke til grundspekulanterne. De bliver sendt til Danmarks arbejdere.

Af to onder vælger jeg det mindste. Det er min overbevisning, at det er rigtigt at stemme for regeringens forslag.

Poul Hartling: Både den højtærede statsminister og det ærede medlem hr. Per Hækkerup har energisk spurgt om venstres stilling, ikke just til de to lovforslag, som her behandles, men til den devaluering, som fandt sted den 18.-19. november 1967. Venstres stilling hertil fremgik klart af ordførerens tale i tinget den 20. november, og jeg sagde det også i en diskussion, som jeg havde i fjernsynet med statsministeren den 22. november. Men det ser ud til, at de ærede socialdemokrater ikke har fattet denne tale, eller også stiller de sig med vilje spørgende an, fordi de åbenbart har brug for det i deres agitation. De har fået svar, men lader, som om de ikke har fået svar. Men da de nu spørger så ivrigt, vil jeg gerne svare én gang til. Prøv så at høre efter. Jeg har lyst til at dele mit svar i 3 punkter, for så kan det måske bedre gå ind.

For det første: devalueringen var regeringens beslutning. Vi blev ikke spurgt, og lad det nu stå ganske klart fast, at lørdag den 18. november kl. 22³⁰ meddelte statsministeren over radio og TV og til pressen, at Storbritannien havde devalueret, og at Danmark ville følge efter. Dermed var den beslutning taget og kundgjort for indland og udland. Statsministeren har jo for øvrigt selv bekræftet det ganske klart her i dag, men føjede noget til, der måske kunne forvirre. Altså, selve devalueringen var regeringens beslutning. Den var ikke drøftet med os, og beslutningen blev truffet, før der overhovedet var indkaldt, førend partilederne overhovedet mødtes herinde om søndagen.

For det andet: Danmarks økonomiske problemer begyndte ikke den dag, Storbritannien devaluerede. De var der i forvejen. Da regeringen traf denne beslutning, skyldtes det den økonomiske situation, vi stod i. Statsministeren siger, at det skete udelukkende — udelukkende — på grund af den britiske devaluering, og på grund af den økonomiske situation, vi stod i. De tre lande, som har haft de største prisstigninger i Vesteuropa, er Spanien og Island og Danmark, og det var akkurat de tre lande, som måtte følge England mere eller mindre på vej i devalueringen. Hvis vi havde haft en anden markedsmæssig